

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 11/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., t. č. vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody L., ktorou namietal porušenie čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3 a čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, 2, 7, 8, 9, 10 a čl. 29 ods. 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany a Krajského súdu v Nitre v trestnom konaní vedenom proti nemu na prvostupňovom súde pod sp. zn. 3 T 156/2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 13. septembra 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. septembra 2006, označeným ako „*Sťažnosť na porušovanie základných práv a slobôd podľa článku 127 Ústavy SR*“ požaduje M. H., B., t. č. vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), vysloviť porušenie svojich práv podľa čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3 a čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a tiež práv podľa čl. 1, 2, 7, 8, 9, 10 a čl. 29 ods. 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ako aj čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v trestnom konaní vedenom proti nemu na prvostupňovom súde pod sp. zn. 3 T 156/2005 (aj v súvislosti s trvaním jeho väzby). Svoju sťažnosť na výzvu ústavného súdu doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 20. novembra 2006, v ktorom okrem iného požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Z obsahu podaní sťažovateľa a spisu v tejto veci vyplýva, že 19. októbra 2005 bola proti sťažovateľovi okresnému súdu podaná obžaloba pre trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 v tom čase platného Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb.). Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 156/2005 z 18. januára 2006, v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 10/2006 zo 6. februára 2006, bol sťažovateľ vzatý do väzby. Krajský súd v tejto veci uznesením sp. zn. 3 Tos 44/2006 zo 17. júla 2006 zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 T 156/2005-133 z 21. júna 2006, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Sudkyňa okresného súdu následne podľa tvrdenia sťažovateľa v ďalšom priebehu konania „zlegalizovala porušovanie mojich základných práv a slobôd“ tým, že mimo hlavného pojednávania rozhodla uznesením č. k. 3 T 156/2005-162 zo 6. septembra 2006 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Podstatou sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie jeho označených práv všeobecnými súdmi konajúcimi v jeho veci, ktoré ho neprepustili na slobodu z „nezákonnej väzby“, trvajúcej v jeho prípade dlhšie, než podľa jeho názoru dovoľuje zákon. Vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu sťažovateľ argumentoval tým, že vzhľadom na to, že je obžalovaný z trestného činu, ktorý je posudzovaný ako prečin v súlade s § 76 ods. 7 v spojení s § 564 ods. 7 nového Trestného poriadku [zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov účinný od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“)] nemala by jeho súdna väzba presiahnuť šesť mesiacov. Pretože maximálna dĺžka väzby podľa § 76 ods. 7 nového Trestného poriadku by podľa neho mala platiť pre každého

obžalovaného bez ohľadu na skutočnosť, či sa v súdnej väzbe nachádza pred alebo po 1. januári 2006.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Podľa ustanovení § 564 ods. 3 až 7 nového Trestného poriadku

(3) *Vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie okresný súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná krajský súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil okresnému súdu na vykonanie konania nepríslušný súd.*

(4) *Vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd.*

(5) *Konaním podľa odsekov 3 a 4 sa rozumie aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby podľa doterajších predpisov vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty väzby najvyšším súdom.*

(6) *Ustanovenia odsekov 3 a 4 neplatia pre ďalšie konanie v takej veci, ak súd za účinnosti tohto zákona právoplatne vrátil vec prokurátorovi na došetrenie.*

(7) *Vo veciach, v ktorých sa začala väzba pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, začnú plynúť lehoty, v ktorých treba rozhodnúť v prípravnom konaní o predĺžení lehoty väzby odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona; tým nie sú dotknuté ustanovenia o prípustnom trvaní väzby okrem prípadov, ak bolo právoplatne rozhodnuté o predĺžení lehoty väzby pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona na čas dlhší, ako sú lehoty uvedené v § 76 ods. 6 alebo 7; v týchto prípadoch sa skončí lehota väzby najneskôr uplynutím troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Lehoty rozhodné pre dĺžku väzby podľa § 76 ods. 6 a 7 sa určia podľa trestnej sadzby ustanovenej na stíhaný skutok Trestným zákonom účinným v čase rozhodovania. Rovnako sa určia lehoty rozhodné*

pre dĺžku väzby, ak je páchatel' obvinený po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona za trestný čin spáchaný pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „intertemporálne ustanovenie § 564 ods. 3, ods. 4 a ods. 5 nového trestného poriadku považuje za hraničné kritérium pre rozlíšenie okolnosti, či sa v prechodnom období použije starý trestný poriadok alebo nový trestný poriadok, tú skutočnosť, kedy bola v danej trestnej veci podaná obžaloba súdu. Ak bola obžaloba na súde podaná pred 1. januárom 2006, bude sa v trestnej veci po 1. januári 2006 konať na základe ustanovení starého trestného poriadku. Ak však bola obžaloba na súde podaná 1. januára 2006 alebo neskôr, potom sa bude v trestnej veci konať na základe ustanovení nového trestného poriadku. Pritom aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby sa riadi rovnakým rozhraničujúcim kritériom. To znamená, že podľa jednoznačne formulovanej úpravy uvedenej v prechodnom ustanovení vo väzobných veciach, ktoré boli 1. januára 2006 v štádiu súdneho konania, použijú sa ustanovenia starého trestného poriadku vrátane jeho ustanovení o lehotách väzby. Vzhľadom na jednoznačnosť uvedenej intertemporálnej úpravy neprichádza podľa názoru ústavného súdu do úvahy iný výklad týchto ustanovení“ (napr. I. ÚS 212/06, I. ÚS 338/06).

Starý Trestný poriadok [zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý Trestný poriadok“)] v ustanovení § 72 ods. 2 prvej vety ustanovoval, že väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmie trvať dlhšie ako dva roky. Sťažovateľovi bola osobná sloboda obmedzená vzatím do väzby na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 156/2005 z 18. januára 2006, z čoho vyplýva, že jeho väzba dosiaľ nepresiahla zákonom stanovenú maximálnu hranicu trvania väzby podľa starého Trestného poriadku.

Zo skutkových okolností daného prípadu vyplýva, že obžaloba proti sťažovateľovi bola podaná 19. októbra 2005 a v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou a citovanými normami sa v uvedenej veci malo konať a aj konalo podľa ustanovení starého Trestného poriadku, t. j. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom.

Keďže postupom sťažovateľom napadnutých všeobecných súdov, ktoré aplikovali na posudzovanú trestnú vec aktuálne platné právne normy (starý Trestný poriadok) nedošlo a ani nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv, ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti jeho sťažnosť kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú, v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju odmietol a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007